

Obsah.

François miluje Marcellu proto, že má nejlepší srdce a nejmenší nožku na světě. Tetička této vesnické krásky, mladá statkářka Catherine, náleží patrně k těm, které chtějí, aby se jim kořil celý mužský svět. Statný soused Just zažádal o její ruku. Ji to sice lichotilo, však nijak nemohla se rozhodnouti, zda by měla brát čili nic?

Jednoho dne zpozoruje, že rovněž statný François se koří Marcelle. Jaká to smělost! Proč pak se nekoří jí, výtečné Catherině? Což nemá oči pro její krásu a bohatství? Však jej naučí! . . . Svádí a mate ubožáka významnými pohledy, malou nožkou a poblázní jej tak, že na svou Marcellu více nemyslí.

V tom přichází bodrý Just ku Catherině pro rozhodné slovo a záhy pozná situaci. Především začne zlobiti Catherinu tím, že se staví, jakoby byl do Marcelly zamilován; ještě více ji dohřeje satyrickou písničkou o zahradníkově psu, jenž sám se k jídlu nemá, však jinému ho též nepřeje. Catherine cítí osten satyry a jde do sebe. Ostatně

ji zamilovaný ubožák ani více netěší. Hraje si s ním pouze jako kočka s myší, až jej dá ke všemu — do výhry.

Obě sokyně jsou srozuměny: na kterou připadne los, má právo na François. Zlomyslný osud rozhodne ve prospěch Catheriny, která však zamotané klubko rázem přetne: satyrickou Justovu písničku o zahradníkově psu, jež ji tolik pálila, setřepe se sebe a obrátí ji na vrtkavého nerozhodného François; dále odstupuje tohoto vyhraného ženicha Marcelle a konečně podává ruku Justovi.

V. J. N.

